Наша марионетска влада, притиснута плимом народног незадовољства, пустила је низ воду потпредседника Динкића, не би ли остатак проамеричког блока остао неповређен

Не верујем да је у свету икада било више политичких (и економских) експерата и учених аналитичара. Откуд онда тако огроман број изненађених догађајима у арапском свету? Како објаснити гомилу оних које мучи недоумица – да ли покрете незадовољних на Блиском истоку подстичу револуционари, жељни слободе и правде, или службе и агенти Империје, у потрази за новим моделом колонијалне експлоатације? Ипак, чини се да многи од марионетских режима неће пребродити неколико наредних година. Ово, наравно, изазива велику дозу забринутости и у Београду, да не верујете – чак и у опозиционим странкама.

Догађаји у арапском свету имају још једну, узгредну али важну, последицу. Јавност нагло губи поверење у „поуздане прогнозе“ сјајно обавештених стручњака, као и у небројено пута проверену способност информативних медија да креирају јавно мњење по укусу империјалних господара.

Омиљена фигура

Има ли ишта природније него, у таквој ситуацији, пред потенцијално разјареном и осиромашеном масом, пустити низ воду неког од лидера режима? Најбоље оног који је заједно са осталима крив за незапосленост, беду и сиромаштво? Наша марионетска влада, притиснута плимом народног незадовољства, пустила је низ воду потпредседника Динкића, не би ли остатак проамеричког блока остао неповређен. Ваљда су се, претходно, консултовали са евроатлантским савезницима? Ако нису, тј. ако се министар економије поново врати на крилима западњачких претњи „самоизолацијом“, подржан јаким снагама ЕУ и НАТО-а – тешко побеђенима! Познато је да Динкић не зна за милост и да га не муче успомене на некадашња савезништва, као ни друге моралне норме које представљају само баласт тој врсти политичара.

Вероватније је, ипак, да су се и евроатлантски ментори већ сагласили са одбацивањем Динкића као некорисног терета. Уосталом, таквих послушника могуће је наћи међу политичарима у Србији, мада не и тако упорних и толико безобзирних у заштити интереса евроатлантског капитала – ови му се квалитети морају признати. Скоро је извесно да ће се лако наћи, ако је нужно чак и међу опозиционарима, „таленти“ који ће наставити политику „економије деструкције“ – тј. политику великих државних (страначких) интервенција у привреди, даљег задуживања земље и продаје, или давања у залог, домаћих ресурса – до последњег комадића земље и до последње капи воде, уз истовремено подстицање свих облика потрошње – ради популаризације евроатлантских вредности

Нови амбијент

Наставак примене економске филозофије Вашингтонског консензуса одвијаће се ипак, нема више никакве сумње, у другачијем амбијенту од оног деведесетих година прошлог века. После пада бројних деспотских, проамеричких режима у северној Африци, показао се прави антилиберални карактер устројства новог светског поретка. Многима је постало јасно да оно што је у политичкој (евроатлантској) пропаганди и агитацији представљано као „економски либерализам“ било у ствари спровођење најгрубље деспотије у привреди. Препознајете ли, поред арапских или јужноамеричких модела, и случај Србије?

Приметићете такође да су се велика очекивања маса, притиснутих несташицама (из 80-их), у источноевропским и централноевропским земљама, испунила на неочекиван начин. Робе, заиста, сада има у изобиљу, али где су нестале могућности запошљавања (зарађивања), лечења и образовања на које су сви рачунали као на заувек освојене привилегије? Куд се деде она социјална сигурност, она „уравниловка“ и „правда“ коју су сви исмевали и сматрали врхунском неправдом? Сурова је истина да веома мали број земаља (и привреда) у свету могу да се похвале високом ефикасношћу, тј. обиљем робе и услуга, уз истовремено одсуство социјалних напетости. Као да сигурност и ефикасност не иду заједно. Показало се, нажалост, да страх од беде и немилосрдна конкуренција мотивишу становништво ефикасније од алтруистичких начела и колективистичких парола.

Облици отпора

Звучи застрашујуће, али нове економске околности, које су довеле многе на границу очајања (и то с друге стране те границе), генеришу и нове, стравичне облике отпора. Немоћни и очајни појединци у осиромашеном свету, презирући сопствене животе, свакодневно самоубилачким нападима покушавају да угрозе снагу светске империје (у Србији смо још увек у фази самоповређивања).

Оно што плаши много више јесте лако препознатљива истина да и државе које поседују нуклеарни арсенал могу да примене сличну самоубилачку концепцију „одбране“. Џон Ф. Кенеди први је, у току кубанске кризе 1962, поменуо могућност колективног глобалног самоубиства уколико се не испуне захтеви САД. Тадашњи комунистички режим у СССР-у устукнуо је пред овом претњом, што не значи да би и некомунистички естаблишмент учинио исто. Познато је да капитализам своје „вредности“ (и ресурсе) брани много грубљим средствима (и енергичније), него што је то случај са социјалистичким режимима. Па реците и сами да ли сте чули за неку „плишану“ комунистичку револуцију?

У оваквим околностима, погађате – опрез је добродошао, али тешко да је од веће користи.

(Печат)